

TES
GERITSEN
DOMINATOR

Preveo
Nikola Pajvančić

Laguna

Naslov originala

Tess Gerritsen
THE APPRENTICE

Copyright © 2002 by Tess Gerritsen

Terini i Majku

Translation Copyright © 2009 za srpsko izdanje, LAGUNA

Tokom pisanja ove knjige, bodrilo me je jedno divno društvo koje mi je nudilo savete i pružalo duševnu hranu potrebnu da nastavim. Mnogo, mnogo hvala mom agentu, prijateljici i zvezdi vodilji Meg Ruli, kao i Džejn Berki, Donu Kliriju i čudesnim ljudima u agenciji Džejn Rotrozen. Takođe dugujem zahvalnosti i mojoj sjajnoj lektorki Lindi Merou, Đini Sentrelo, na njenom nezaustavljivom oduševljenju; Luju Mendezu, što me je obavestavao o svemu neophodnom, i Džili Haliparn i Meri Kulman, na podršci u tužnim, mračnim danima posle 11. septembra, kao i na tome što su me bezbedno odveli kući. Takođe hvala Piteru Marsu na informacijama o Bostonskoj policiji, i Selini Voker, mojoj navijačici preko bare.

Na kraju, najiskrenija zahvalnost mom suprugu Džejkobu, koji zna koliko je teško živeti s jednim piscem – ali je ipak sa mnom.

PROLOG

*D*anas sam gledao čoveka kako umire. Bio je to neočekivan događaj i još sam zadivljen činjenicom da se ta drama odigravala tu, pred mojim nogama. Toliko onoga što u životu doživljavamo kao uzbuđenja ne možemo predvideti, i moramo da naučimo da cenimo retka uzbuđenja koja uzburkavaju inače monotoni protok vremena. A moji dani ovde zaista prolaze sporo, u ovom svetu iza zidova, gde su ljudi tek puke brojke, gde se ne razlikujemo po imenima, niti po darovima od boga datim, već samo po prirodi naših prestupa. Oblačimo se isto, jedemo iste obroke, čitamo iste izluzane knjige iz istih zatvorskih kolica. Svaki dan je isti kao prethodni. A onda nas neki neverovatan događaj podseti da se život svakog časa može potpuno preokrenuti.

I to se desilo danas, drugog avgusta, dana koji je sazeo čudesno vruć i sunčan, baš kao što volim. Dok se drugi ljudi znoje i vuku naokolo poput potištene stoke, ja stojim na sredini dvorišta lica okrenutog ka suncu poput guštera koji upija toplotu. Oči su mi sklopljene, pa ne vidim udarac noža, niti vidim čoveka koji se tetura unazad i pada. Ali čujem žagor uznemirenih glasova i otvaram oči.

U uglu dvorišta čovek leži i krvari. Svi ostali uzmiču i navlače svoje uobičajene maske koje govore: „Ništa nisam video, ništa ne znam“.

Samo ja idem ka palom čoveku.

Na trenutak stojim i gledam dole u njega. Oči su mu otvorene i svesne; za njega sam, zasigurno, samo crn obris naspram bleštavog neba. Mlad je, svetloplave kose, brada mu je jedva gušća od paperja. Otvara usta i iz njih izbija ružičasta pena. Po grudima mu se širi crvena mrlja.

Spuštam se na kolena kraj njega i grubo mu širim košulju, otkrivam ranu, koja se nalazi odmah levo pored grudne kosti. Sečivo je kliznulo između rebara i izvesno probušilo pluća, a možda okrnulo i srčanu kesu. Rana je smrtonosna i on to zna. Pokušava nešto da mi kaže, usne mu se nemo pokreću, oči s mukom pokušavaju da se fokusiraju. Želi da se nagnem bliže, da možda čujem neku ispovest u samrtnom času, ali mene ni najmanje ne zanima ništa što bi on rekao.

Umesto toga se usredsređujem na njegovu ranu. Na njegovu krv.

Krv mi je blisko poznata. Poznajem sve njene sastojke. Držao sam bezbrojne epruvete s krvlju, divio se mnogim različitim nijansama crvene. Okretao sam ih u centrifugama dok se krv ne pretvori u dvobojne stubove zbijenih ćelija i serum boje slame. Znam njen sjaj, njenu svilenkastu teksturu. Video sam je kako teče u somotskim potocima iz sveže rasečene kože.

Krv curi iz njegovih grudi kao sveta voda iz svetog izvora. Pritiskam dlan na ranu, kupam kožu tom tečnom toplotom i krv mi prekriva šaku kao grimizna rukavica. On veruje da pokušavam da mu pomognem i u očima mu plamsa trenutna iskra zahvalnosti. Taj čovek verovatno nije primio toliko milosrđa u čitavom svom kratkom životu; koliko je samo ironično što će neko mene doživeti kao lice milosti.

Iza mene, bat čizama i glasovi koji reže naređenja: „Sklanjaj se! Razlaz!“

Neko me hvata za košulju i naglo diže. Guraju me unazad, dalje od samrtnika. Prašina se kovitla i vazduh je gust od povika i psovki dok nas sabijaju u ugao. Oruđe smrti, grubo napravlje-

ni bodež, leži napušten na zemlji. Stražari zahtevaju odgovore, ali niko ništa nije video, niko ništa ne zna.

Uvek je tako.

U metežu tog dvorišta, stojim malo podalje od ostalih zatvorenika, koji me oduvek izbegavaju. Dižem ruku, s koje i dalje kaplje mrtvačeva krv, i udišem njen glatki i metalni miris. Samo je on dovoljan pa da znam kako je to mlada krv, istočena iz mladog tela.

Ostali zatvorenici zure u mene, pa se dodatno odmiču. Znajuu da sam drugačiji; oduvek su to osećali. Koliko god surovi bili ti ljudi, svi od mene zaziru, zato što shvataju ko sam – ili tačnije, šta sam. Pretražujem njihova lica, tražim među njima svog brata po krvi. Čoveka svog soja. Ne vidim ga, ne ovde, čak ni u ovom domu čudovišnih ljudi.

Ipak, on postoji. Znam da nisam jedini čovek svoje vrste što hoda po ovoj zemlji.

Negde, postoji još jedan. I čeka me.

JEDAN

Muve su se već rojile. Četiri sata na vreloom pločniku južnog Bostona speklo je uništeno meso, oslobodilo hemijski poziv na večeru, i vazduh je ispunjavalo brujanje muva. Mada je ostatak trupa sada bio prekriven čaršavom, još je bilo dovoljno izloženog tkiva na kome su se gostile. Komadići sive mase i drugi neprepoznatljivi delovi bili su rasuti po ulici u prečniku od deset metara. Komad lobanje pao je u saksiju na prvom spratu, a grudvice tkiva zalepile su se na parkirane automobile.

Detektiv Džejn Ricoli oduvek je imala jak stomak, ali je čak i ona morala da zastane, sklopljenih očiju, stegnutih pesnica, besna na sebe zbog tog trenutka slabosti. *Ne daj se. Ne daj se.* Bila je jedina žena među detektivima u Odeljenju za ubistva bostonske policije i znala je da je nemilosrdni reflektor večito uperen u nju. Svi će primetiti svaku grešku, svaku pobjedu. Njen partner Bari Frost već je isprovraćao doručak, i to pred svima, i sada je sedeo s glavom na kolenima u klimatizovanom automobilu, čekajući da mu se želudac smiri. Ona nije smela da dozvoli da podlegne mučnini. Bila je najuočljiviji predstavnik zakona na mestu zločina, a sa druge strane policijske trake narod je stajao i blenuo, beležio svaki njen pokret, svaku pojedinost njenog izgleda. Znala je da deluje mlađe nego što jeste, da joj niko ne bi dao trideset četiri godine, te se trudila da održi privid autoriteta. Ono što joj je nedostajalo u visini nadoknađivala je odlučnim pogledom, zategnutim ramenima. Naučila je veštinu kontrole mesta zločina, makar to bilo isključivo snagom volje.

Ali ova vrućina joj je podrivala odlučnost. Izašla je obučena u svoj uobičajeni blejzer i pantalone, uredno počešljane kose. Sada je blejzer skinula, bluza joj je bila zgužvana, a tamna kosa joj se raščupala od vlage. Osećala je da je sa svih strana napadaju smrad, muve i prodorno sunčevo svetlo. Previše toga istovremeno. A još su je i sve one oči posmatrale.

Pažnju su joj privukli nečiji snažni glasovi. Čovek u košulji s kravatom pokušavao je da se probije pored jednog pozornika.

„Slušaj, moram da stignem na konferenciju o prodaji, kapi-raš? Već kasnim sat vremena. A sad ste mi oblepili kola trakom i još mi kažete da ne mogu da ih vozim? Jebote, pa to su moja rođena kola!“

„Gospodine, ovo je mesto zločina.“

„Ovo je nesrećan slučaj!“

„To još nismo ustanovili.“

„Zar vam treba čitav dan da to ustanovite? Zašto prosto ne sa-
slušate šta vam govorimo? Čitav komšiluk je čuo šta se desilo!“

Ricolijeva je prišla tom čoveku čije lice je obilno oblivavo znoj. Bilo je pola dvanaest i sunce je, blizu zenita, bleštalo poput užarenog oka.

„Gospodine, šta ste tačno čuli?“, upitala je.

Prezrivo je frknulo. „Isto što i svi ostali.“

„Glasan tresak?“

„Da. Negde oko pola osam. Baš sam izlazio ispod tuša. Pogledao sam kroz prozor i video ga kako leži na pločniku. I sami vidite da je ovo gadan ćošak. Ludi vozači skreću kao da su na trkama. Sigurno ga je zveknulo neki kamion.“

„Jeste li videli kamion?“

„Ne.“

„Jeste li ga čuli?“

„Ne.“

„A niste videli ni neki automobil?“

„Automobil, kamion.“ Slegnuo je ramenima. „I dalje je to saobraćajka.“

Bila je to ista priča koju je ponovilo i pet-šest drugih komšija. Negde između sedam i petnaest i sedam i trideset na ulici se čuo glasan tresak. Niko nije video događaj. Prosto su čuli buku i zatim videli čovekovo telo. Ricolijeva je već razmotrila i odbacila pretpostavku da je čovek skočio sa zgrade. Ovo je bio kraj jednospratnica, nije bilo ničega dovoljno visokog da objasni tako katastrofalna oštećenja žrtvinog tela. A nije videla ni dokaze eksplozije koja bi uzrokovala takvo anatomsko uništenje.

„Hej, mogu li sada da dobijem svoja kola?“, rekao je čovek. „Onaj zeleni ford.“

„Onaj s mozgom razmazanim po prtljažniku?“

„Aha.“

„A šta mislite?“, breknula se, pa otišla da se pridruži medicinskom istražitelju, koji je čučao nasred ulice proučavajući asfalt. „Ovde živi sve go kreten“, rekla je Ricolijeva. „Nikog nije briga za žrtvu. Niko ne zna ni ko je.“

Doktor Ešford Tirni nije digao pogled, samo je nastavio da zuri u kolovoz. Ispod retkih pramenova srebrne kose, teme mu je sijalo od znoja. Doktor Tirni je delovao starije i umornije nego ikada ranije. Sada, dok je pokušavao da ustane, pružio je ruku, nemo tražeći pomoć. Ona ju je uhvatila i kroz nju osetila škripanje umornih kostiju i artritčnih zglobova. On je bio stari južnjački gospodin, poreklom iz Džordžije, i nikada mu se nije dopadala bostonska otresitost Ricolijeve, kao što se ni njoj nikada nije dopadala njegova zvaničnost. Jedino što su imali zajedničko bili su posmrtni ostaci koji su završavali na stolu za autopsiju doktora Tirnija. Ali dok mu je pomagala da ustane, rastužila ju je njegova krhkost i podsetila je na njenog dedu, čije je unučje-mezimče bila, možda zato što je prepoznavao sebe u njenom ponosu, njenoj upornosti. Prisetila se kako mu je pomagala da ustane iz naslonjače, kako mu je ruka umrtvljena od moždanog udara počivala na njenoj mišici poput klešta. Čak i ljude žestoke poput Alda Ricolija vreme na kraju svede na krhke kosti i zglobove. Sada je to dejstvo vremena videla u

doktoru Tirniju, koji se njihao na vrućini dok je vadio maramicu i brisao znoj sa čela.

„Evo jedne poslastice od slučaja da njome završim karijeru“, rekao je. „Dakle, reci mi, dolaziš li na žurku povodom mog penzionisanja?“

„Hm... koju žurku?“, upitala je Ricolijeva.

„Onu koju mi krišom spremate.“

Uzdahnula je. Priznala: „Da, dolazim.“

„Ha. Ti si uvek iskreno odgovarala na moja pitanja. Sledeće nedelje?“

„One tamo. I nisam vam ja rekla, važi?“

„Drago mi je što jesi.“ Pogledao je u asfalt. „Nisam baš neki ljubitelj iznenađenja.“

„Dakle, šta ovde imamo, doktore? Saobraćajku?“

„Ovo izgleda kao mesto udarca.“

Ricolijeva je pogledala dole, u veliku mrlju krvi. Onda je pogledala leš prekriven čaršavom, koji je ležao dobra tri metra dalje, na pločniku.

„Kažete da je prvo ovde udario u zemlju, pa se onda odbio čak tamo?“, upitala je Ricolijeva.

„Tako izgleda.“

„To bi baš trebalo da je velik kamion, da izazove ovoliko komadanje.“

„Nije kamion“, glasio je zagonetni Tirnijev odgovor. Krenuo je ulicom, očiju usredsređenih na zemlju.

Ricolijeva ga je pratila, rasterujući rojeve muva. Tirni se zastavio nekih deset metara dalje i pokazao sivkastu grudvicu na ivičnjaku.

„Još moždane mase“, primetio je.

„Nije od kamiona?“, upitala je Ricolijeva.

„Nije. A nije ni od automobila.“

„A šta ćemo s tragovima guma na žrtvinoj košulji?“

Tirni se ispravio, oči su mu pretraživale ulice, pločnike, zgrade. „Primećuješ li nešto prilično zanimljivo na ovoj lokaciji?“

„Sem činjenice da tamo leži mrtvac kome fali mozak?“

„Pogledaj mesto udarca.“ Tirni je mahnuo ka tački na ulici gde je ranije čučao. „Vidiš li kako su se razleteli delovi tela?“

„Aha. Raznesen je na sve strane. Mesto udarca je u sredini.“

„Tačno.“

„Ovo je prometna ulica“, rekla je Ricolijeva. „Vozila prebrzo skreću na ovom uglu. Sem toga, žrtva ima tragove guma na košulji.“

„Hajde da ponovo pogledamo te tragove.“

Dok su se vraćali ka lešu, pridružio im se Bari Frost, koji je napokon izašao iz kola, žut u licu i pomalo posramljen.

„Čoveče“, zastenjao je.

„Dobro si?“, upitala ga je.

„Da nisam možda negde pokupio stomačni grip ili tako nešto?“

„Naravno.“ Frost joj se oduvek dopadao, uvek je cenila njegovu vedru i čilu prirodu i nije joj bilo drago što mu je sada ponos toliko povređen. Potapšala ga je po ramenu, majčinski mu se osmehnula. Frost kao da je prizivao majčinsko ponašanje, čak i od krajnje nemajčinske osobe kao što je Ricolijeva. „Sledeći put ću zapamtiti da ti spakujem kesu za povraćanje“, dodala je.

„Znaš“, rekao je idući za njom. „Stvarno mislim da je neki grip...“

Stigli su do leša. Tirni je zastenjao dok se spuštao u čučanj, zglobovi su mu se bunili protiv tog najnovijeg napora, pa je digao čaršav. Frost je prebledeo i ustuknuo. Ricolijeva se borila s porivom da učini isto.

Telo je bilo prepolovljeno, razdvojeno u visini pupka. Gornji deo, na kome je bila pamučna košulja bež boje, pružao se u pravcu istok-zapad. Donji deo, u farmerkama, ležao je u pravcu sever-jug. Polovine je spajalo samo nekoliko niti kože i mišića. Unutrašnji ograni su se prosuli i ležali su u kašastoj gomili. Stražnja polovina lobanje se rasprsla i mozak je izleteo.

„Mlad muškarac, uhranjen, naizgled hispanskog ili mediteranskog porekla, dvadesetih ili tridesetih godina“, rekao je Tirni. „Vidim očigledne frakture kičme, rebara, ključnih kostiju i lobanje.“

„Zar to nije mogao da izazove kamion?“, upitala je Ricolijeva.

„Kamion bi svakako mogao da izazove teške povrede poput ovih.“ Pogledao je u Ricolijevu, njegove bledoplave oči su je izazivale. „Ali niko nije video niti čuo takvo vozilo. Zar ne?“

„Nažalost, nije“, priznala je.

Frost je napokon uspeo nešto da kaže. „Znate, mislim da to na košulji nisu tragovi guma.“

Ricolijeva se usredsredila na crne mrlje na grudima žrtvine košulje. Rukom u rukavici dodirнула je jednu, pa pogledala prst. Malo crnila se otrlo na jagodicu. Kratko ga je posmatrala, razmatrajući tu novu informaciju.

„U pravu si“, rekla je. „Nije trag od gume. Nekakva mast.“

Ispravila se i pogledala ulicu. Nije videla krvave tragove guma, delove automobila. Nije bilo komada stakla niti plastike odlomljenih posle sudara s ljudskim telom.

Na trenutak niko nije progovarao. Samo su se gledali i jedino moguće objašnjenje naglo im je sinulo. Kao da želi da potvrdi tu teoriju, iznad glava im je protutnjao mlaznjak. Ricolijeva je zaškiljila uvis i videla boing 747 kako se približava međunarodnom aerodromu Logan, nekih sedam-osam kilometara severoistočno.

„O, gospode“, izustio je Frost, zaklonivši oči od sunca. „Kakva smrt! Molim vas da mi kažete da je umro pre nego što je pao.“

„Postoje dobri izgledi da je tako“, rekao je Tirni. „Pretpostavljam da je telo ispalo kada su se točkovi spustili, prilikom pripreme za sletanje. Pod uslovom da je let bio dolazni.“

„Pa da“, rekla je Ricolijeva. „Koliko slepih putnika pokušava da ode iz zemlje?“ Pogledala je mrtvačevu maslinastu put. „Znači, dolazi avionom, recimo iz Južne Amerike...“

„Leteo je na visini od bar deset hiljada metara“, rekao je Tirni. „U komori za točkove nema pritiska. Slepog putnika čeka nagla promena pritiska. Promrzline. Čak i usred leta, na tim visinama temperature su ispod nule. Nekoliko sati pod tim uslovima i smrztio bi se i izgubio svest od nedostatka kiseonika. Ili su ga točkovi već zgnječili kada su se podigli posle poletanja. Duga vožnja u komori za točkove verovatno ga je samo dokrajčila.“

Pejdžer Ricolijeve prekinuo je to predavanje koje bi sigurno potrajalo; doktor Tirni se tek zagrevao. Pogledala je broj na pejdžeru, ali ga nije prepoznala. Pozivni za Njuton. Izvadila je mobilni i okrenula broj.

„Detektiv Korzak“, javio se muški glas.

„Ovde Ricolijeva. Vi ste me zvali?“

„Zovete s mobilnog, koleginice?“

„Da?“

„Možete li da pozovete s fiksnog?“

„Trenutno ne.“ Nije znala ko je detektiv Korzak, i želela je da što pre završi razgovor. „U čemu je stvar?“

Tišina. U pozadini je čula glasove i krčanje policijskog vokitokija. „Nalazim se na mestu zločina ovde u Njutonu“, rekao je on. „Mislim da bi trebalo da dođete i vidite ovo.“

„Zahtevate pomoć Bostonske policije? Mogu da vas povežem s nekim drugim u mojoj jedinici.“

„Pokušao sam da nađem detektiva Mura, ali kažu da je na odmoru. Zato zovem vas.“ Ponovo je zastao, pa dodao, tiho i značajno: „Reč je o slučaju koji ste vi i Mur vodili letos. Znate na šta mislim.“

Ućutala je. Odlično je znala na šta misli. Uspomene na tu istragu još su je proganjale, još su izranjale u njenim košmarima.

„Nastavite“, rekla je tiho.

„Hoćete adresu?“, upitao je.

Izvadila je beležnicu.

Trenutak kasnije prekinula je vezu i okrenula se ka doktoru Tirniju.

„Sa sličnim povredama susretao sam se kod padobranaca kojima su otkazali padobrani“, rekao je. „S te visine, telo u padu dostiže smrtonosno ubrzanje. To je gotovo sedamdeset metara u sekundi. Dovoljno da izazove raspadanje koje ovde vidimo.“

„Previsoka cena za ulazak u ovu zemlju“, rekao je Frost.

Iznad glava im je prošao novi mlaznjak, njegova senka ih je prekrila kao senka orla.

Ricolijeva se zagledala u nebo. Zamislila telo kako pada, okreće se stotinama metara. Pomisao na ledeni vazduh koji zviždi. A onda topliji, kako se zemlja približava.

Pogledala je čaršavom prekrivene ostatke čoveka koji se usuđio da sanja o novom svetu, o boljoj budućnosti.

Dobro došao u Ameriku.

Njutonski pozornik pred kućom bio je novajlija i nije prepoznao Ricolijevu. Zaustavio ju je kod policijske trake i obratio joj se odsečnim tonom koji je bio u skladu s njegovom novom uniformom. Na pločici s imenom pisalo je: RIDŽ.

„Ovo je mesto zločina, gospođo.“

„Ja sam detektiv Ricoli iz Bostonske policije. Došla sam da vidim detektiva Korzaka.“

„Legitimaciju, molim.“

Nije očekivala takav zahtev i morala je da prekopa po torbici da nađe značku. U Bostonu je gotovo svaki pozornik znao ko je ona. Jedna kratka vožnja van njene teritorije, u ovo dobrostojeće predgrađe, i odjednom je primorana da traži značku. Gurnula mu ju je pravo pod nos.

Kratko ju je osmotrio pa pocrveneo. „Stvarno se izvinjavam, gospođo. Vidite, bio je tu neki kreten od novinara koji je uspeo

da me prevari i prođe, baš pre nekoliko minuta. Nisam hteo da mi se to ponovo desi.“

„Je li Korzak unutra?“

„Jeste, gospođo.“

Osmotrla je mnogobrojna vozila parkirana na ulici, među njima i beli kombi s natpisom KOMONVELT MASAČUSETSA, SLUŽBA MEDICINSKOG ISTRAŽITELJA.

„Koliko žrtava?“, upitala je.

„Jedna. Upravo se spremaju da ga iznesu.“

Pozornik je digao traku da propusti Ricolijevu u dvorište. Ptice su cvrkutale, a vazduh opojno mirisao na travu. Više nisi u južnom Bostonu, pomislila je. Vrt je bio besprekorno održavan, s potkresanim živom ogradom i travnjakom blistavozelelim poput onih veštačkih na fudbalskim stadionima. Zastala je na ciglenom prilazu i osmotrla krov u tudorskom stilu. *Lord instant engleske vile*, pomislila je. Ovo nije bila ni kuća, a ni četvrt koju jedan pošten policajac sebi u životu može da priušti.

„Kakva gajba, a?“, doviknuo joj je pozornik Ridž.

„Čime se bavio?“

„Čuo sam da je bio nekakav hirurg.“

Hirurg. Za nju je ta reč imala posebno značenje i njen zvuk ju je probo poput ledene igle, smrzao je čak i u taj vreo dan. Pogledala je ulazna vrata i videla da je kvaka čađava od praška za otiske prstiju. Duboko je udahnula, navukla gumene rukavice i obula papirne natikače preko cipela.

Unutra je videla lakirane podove od hrastovine i stepenište koje se uzdizalo do visina kakve katedrale. Prozor s vitražom propuštao je raznobojno svetlo.

Čula je šuškanje papirnih natikača i u hodnik se dogegao jedan medved od čoveka. Mada je bio odeven poslovno, s uredno vezanom kravatom, opšti utisak su kvarila dva kontinenta od znoja koja su mu se širila ispod pazuha. Rukavi su mu bili

zavrnuti i otkrivali mesnate ruke prekrivene crnim maljama. „Ricolijeva?“, upitao je.

„Glavom i bradom.“

Prišao joj je pružene ruke, pa se setio da ima rukavice i spustio ruku. „Vins Korzak. Izvini što nisam mogao više da kažem preko telefona, ali danas svako živi ima skener. Jedan novinar nam se već ušunjao. Kakvo sranje!“

„Čula sam.“

„Slušaj, znam da se verovatno pitaš šta kog đavola tražiš ovde. Ali lani sam pratio tvoj rad. Znaš, Hirurgova ubistava. Mislilo sam da bi te zanimalo ovo da vidiš.“

Usta su joj se osušila. „Šta se desilo?“

„Žrtva je u dnevnoj sobi. Doktor Ričard Jeger, trideset šest godina. Hirurg ortoped. Ovde živi.“

Digla je pogled ka vitražu. „Vi momci iz Njutona radite samo otmene poslove.“

„Hej, samo ih vi lepo sve preuzmite, ako hoćete. Ovo ovde ne bi trebalo da se dešava. Posebno je ovako nešto bolesno.“

Korzak ju je hodnikom poveo u dnevnu sobu. Ricolijeva je prvo videla blistavo sunčevo svetlo kako lije kroz prozor što se protezao uvis preko čitavog zida, dva sprata visoko. Uprkos brojnim kriminalističkim tehničarima koji su tu radili, prostoriya je delovala prostrano i dostojanstveno, sva u belim zidovima i blistavom parketu.

I krvi. Bez obzira na koliko se mesta zločina pojavila, taj prvi prizor krvi uvek bi je prenerazio. Kometin rep, nastao prskanjem iz arterije, pružao se preko zida, pa onda curio naniže. Izvor te krvi, doktor Ričard Jeger, sedeo je leđima naslonjen na zid, s rukama vezanim pozadi. Na sebi je imao samo bokserice, a noge su mu bile ispružene, članci vezani lepljivom trakom. Glava mu je pala napred, zaklanjajući ranu koja je izazvala smrtonosno krvarenje, ali nije morala da vidi posekotinu da bi znala kako je duboka, do karotidne arterije i dušnika. Već je bila i predobro upoznata s posledicama takve rane i umela

je da u šari krvi pročita njegove poslednje trenutke: iz arterije šiklja, pluća se pune, žrtva diše kroz presečeni dušnik. Davi se u sopstvenoj krvi. Izdahnute najsitnije kapi krvi osušile su se na njegovim golim grudima. Sudeći po širokim ramenima i muskulaturi, bio je snažan čovek – sigurno u stanju da se odupre napadaču. A ipak je umro oborene glave, u pokornom stavu.

Dva radnika iz mrtvačnice već su donela nosila i stajala su kraj leša, razmatrajući kako najbolje da prenesu ukočeno telo.

„Kada ga je medicinska istražiteljka videla u deset pre podne“, rekao je Korzak, „mrtvačke pege su se već oformile i bio je sasvim ukočen. Procenila je vreme smrti na negde između ponoći i tri ujutro.“

„Ko ga je našao?“

„Bolničarka iz njegove ordinacije. Pošto se jutros nije pojavio u klinici i nije se javljao na telefon, dovezla se da vidi šta se desilo. Našla ga je negde oko devet. Od njegove žene ni traga ni glasa.“

Ricolijeva je pogledala Korzaka. „Žene?“

„Gejl Jeger, trideset jedna godina. Nestala.“

Jeza koju je Ricolijeva osetila dok je stajala na ulaznim vratima Jegerovih ponovo se vratila. „Otmica?“

„Samo kažem da je nestala.“

Ricolijeva je zurila u Ričarda Jegera, čije mišićavo telo nije bilo dovoljno da se odupre smrti. „Ispričaj mi nešto o ovim ljudima. O njihovom braku.“

„Srećan par. To svi kažu.“

„To svi uvek govore.“

„U ovom slučaju, izgleda da je stvarno tako. U braku su tek dve godine. Ovu kuću su kupili pre godinu dana. Ona je bolničarka u operacionoj sali, tako da imaju isti krug prijatelja, isti raspored na poslu.“

„To je mnogo vremena provedenog zajedno.“

„Da, znam. Ja bih pošandrcao da sam po čitav dan sa svojom ženom. Ali izgleda da su se oni lepo slagali. Prošlog meseca

je uzeo neplaćeno čitave dve nedelje, samo da bi bio kod kuće pošto je njoj umrla majka. Šta misliš, koliko jedan hirurg ortoped zaradi za dve nedelje, a? Petnaest, dvadeset soma? Prilično skupa uteha.“

„Sigurno joj je bila potrebna.“

Korzak je slegnuo ramenima. „Ipak.“

„Znači, nisi našao razlog zašto bi ga ostavila.“

„A kamoli ubila.“

Ricolijeva je osmotrila prozore dnevne sobe. Drveće i žbunje je zaklanjalo pogled ka susednim kućama. „Rekao si da je vreme smrti između ponoći i tri.“

„Aha.“

„Jesu li komšije nešto čule?“

„Ovi levo su u Parizu. O la la. Komšije desno su čitavu noć čvrsto spavale.“

„Nasilan ulazak?“

„Kuhinjski prozor. Kapak razvaljen, korišćen sekač za staklo. Otisci stopala broj četrdeset četiri u cvetnoj leji. Isti otisci u zgaženoj krvi ovde.“ Izvadio je maramicu i obrisao znojavo čelo. Korzak je bio jedan od onih nesrećnih ljudi kojima nijedan dezodorans nije dovoljno jak. Za samo nekoliko minuta koliko su razgovarali, mrlje znoja na njegovoj košulji su se proširile.

„U redu, da ga spustimo sa zida“, rekao je jedan radnik iz mrtvačnice. „Prevali ga na čaršav.“

„Pazi glavu! Klizi!“

„O, gospode.“

Ricolijeva i Korzak su ućutali dok su doktora Jegera postavljali bočno na čaršav. Telo je bilo ukočeno pod uglom od devedeset stepeni i radnici su raspravljali kako da ga polože na nosila, s obzirom na taj nakazan položaj.

Ricolijeva se iznenada usredsredila na nekakvu belu krhotinu koja je ležala na podu, blizu mesta gde je pokojnik sedeo. Čučnula je i digla nešto nalik na sićušni komadić porcelana.

„Slomljena šolja za čaj“, rekao je Korzak.

„Molim?“

„Pored žrtve su bili šolja za čaj i tanjirić. Činilo se kao da su mu pali s krila, tako nešto. Već smo ih spakovali za otiske.“ Video je njen zbunjen pogled, pa je slegnuo ramenima. „Ništa me ne pitaj.“

„Neko simbolično značenje?“

„Aha. Ritualna čajanka za mrtvaca.“

Zurila je u krhotinu pocelana na dlanu i razmišljala o tome šta predstavlja. U želucu joj se vezao čvor. Užasan osećaj poznatog. *Preklan vrat. Udovi vezani lepljivom trakom. Noćni ulazak kroz prozor. Žrtva ili žrtve iznenađeni u snu.*

I nestala žena.

„Gde je spavaća soba?“, upitala je. Nije želela da je vidi. Bojala se da je vidi.

„Dobro. To sam i hteo da vidiš.“

Hodnik koji je vodio u spavaću sobu bio je ukrašen uramljenim crno-belim fotografijama. Ne osmehnutih porodica, kao u većini kuća, već strogim ženskim aktovima, s licima zamagljenim ili okrenutim od kamera. Žena koja grli drvo, glatka koža pritisnuta na grubu koru. Žena koja sedi nagnuta napred, duga kosa joj pada između golih butina. Žena koja diže ruke ka nebu, torzo joj blista od znoja naporne vežbe. Ricolijeva je zastala da prouči jednu fotografiju koja je stajala ukrivo.

„Na svima je ista žena“, rekla je.

„Ona.“

„Gospođa Jeger?“

„Perverznjaci, a?“

Pogledala je zategnuto telo Gejl Jeger. „Mislim da to uopšte nije bilo perverzno. Ovo su veoma lepe fotografije.“

„Dobro, šta ja znam. Spavaća je ovamo.“ Pokazao je kroz vrata.

Zastala je na pragu. Unutra se nalazio veliki bračni krevet, čaršavi su bili zgužvani, kao da su ljudi koji su u njemu ležali

naglo probuđeni. Na nežnoružičastom tepihu videla su se dva naporedna traga od vučenja.

Ricolijeva je tiho rekla: „Oboje su odvučeni iz kreveta.“

Korzak je klimnuo glavom. „Naš počinitelj ih je iznenadio u krevetu. Nekako ih savladao. Vezuje im ruke i noge. Vuče preko tepiha u hodnik, gde počinje parket.“

Ubičini postupci su je zbunjivali. Zamislila ga je kako stoji na mestu gde je ona tog trenutka stajala, kako gleda u usnuli par. Prozor visoko iznad kreveta, bez zavesa, omogućio bi dovoljno svetla da se vidi ko je muško a ko žensko. Prvo bi prišao doktoru Jegeru. To je logično, prvo savladati muškarca. Ostaviti ženu za kasnije. Toliko je Ricolijeva mogla da zamisli. Prilazak, prvi napad. Ono što nije shvatala bilo je šta je usledilo.

„Zašto ih je pomerao?“, upitala je. „Zašto nije ubio doktora Jegera odmah tu? Koja je svrha odvlačenja iz spavaće sobe?“

„Ne znam.“ Pokazao je kroz vrata. „Sve je fotografisano. Možeš da uđeš.“

Oprezno je ušla u sobu, izbegavajući tragove vučenja na tepihu, pa prišla krevetu. Nije videla krv na čaršavima i pokrivačima. Na jednom jastuku ležala je dugačka plava vlas – to je strana kreveta gospođe Jeger, pomislila je. Okrenula se ka komodi, gde je uramljena fotografija para potvrđivala da je Gejl Jeger zaista plavuša. I to lepa, sa svetloplavim očima i pegicama na vrlo preplanulom licu. Doktor Jeger joj je prebacio ruku preko ramena i zračio mišićavim samopouzdanjem čoveka svesnog svoje telesne privlačnosti. Nije to bio čovek koji će jednog dana završiti mrtav u gaćama, vezanih ruku i nogu.

„Na stolici“, rekao je Korzak.

„Šta?“

„Pogledaj stolicu.“

Okrenula se ka uglu sobe i ugledala starinsku stolicu s kožnim naslonom. Na sedištu je bila presavijena spavaćica. Pošto se približila, videla je na beličastom satenu blistave crvene tačkice.

Ojednom se naježila i na nekoliko trenutaka je zaboravila da diše.

Pružila je ruku i zadigla ugao spavaćice. Bila je isprskana krvlju i sa donje strane.

„Ne znamo čija je to krv“, rekao je Korzak. „Možda je doktora Jegera; možda je njegove žene.“

„Već je bila isprskana kada ju je presavio.“

„Ali u ovoj sobi nema druge krvi. Što znači da je isprskana u drugoj sobi. Onda ju je odneo u spavaću. Uredno je složio. Stavio je na tu stolicu, kao mali poklon za rastanak.“ Korzak je zastao. „Podseća li te to na nekoga?“

Progutala je knedlu. „Znaš da me podseća.“

„Ovaj ubica kopira zaštitni znak tvog starog momka.“

„Ne, ovo je drugačije. Ovo je sasvim drugačije. Hirurg nikada nije napadao parove.“

„Presavijena spavaćica. Lepljiva traka. Žrtve iznenađene na spavanju.“

„Voren Hojt je birao samice. Žrtve koje je mogao brzo da savlada.“

„Ali pogledaj sličnosti! Kažem ti, imamo imitatora. Ovo je neki psihopata koji je čitao o Hirurgu.“

Ricolijeva je i dalje zurila u spavaćicu, prisećajući se drugih spavaćih soba, drugih poprišta smrti. To se dešavalo tokom leta neizdržive vrućine, istog kao ovo, kada su žene spavale kraj otvorenih prozora, a čovek po imenu Voren Hojt se ušunjavao u njihove kuće. Sa sobom je donosio svoje mračne fantazije i svoje skalpele, oruđa kojima je izvodio svoje krvave obrede na žrtvama, budnim i svesnim svakog reza njegovog sečiva. Zurila je u tu spavaćicu i Hojtovo krajnje obično lice jasno joj se pojavilo pred očima, lice koje ju je i dalje progonilo u košmarima.

Ali ovo nije njegovo delo. Voren Hojt je iza brave, na mestu iz koga ne može pobeći. To dobro znam, sama sam ga tamo smestila.